

РЕШЕНИЕ

№ 266

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10172** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Н. Х. срещу Решение № УПВР - 149/24.09.2020 г.

на интервюиращ орган (ИО) при ДАБ при МС.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, поради допуснати процесуални нарушения и противоречието му с материалния закон. Изложените съображения за отказа са незаконосъобразни, тъй като ИО е игнорирал факта, че причините да напусне страната са свързани със заплахата за неговия живот и сигурност. Сочи, че евентуалното му завръщане в А. ще доведе до реална заплахата за живота и сигурността му, спрямо него са налице обстоятелствата визирани в чл.9, ал.1 т.1 от ЗУБ. ИО не се е произнесъл мотивирано относно ситуацията в страната на произход, а ноторно било, че политическата обстановка в А. е нестабилна и в държавата се водят боеве между правителствените сили и групировките на талибаните. В заключение иска отмяна на решението. В съдебното производство не се явява, по сведения в призовката жалбоподателят самоволно е напуснал центъра, където е бил настанан от ДАБ.

Ответникът – ИО при Държавна агенция за бежанците при МС, не изразява становище по жалбата и не изпраща представител в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и потвърждаване на решението.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на закрила вх. № РД09-ВР-795/11.09.2020 г. на РПЦ - С. от Н. Х., от мъжки пол, [дата на раждане] в пров. Л., А., гражданин на А., етническа принадлежност - пашун, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На основание чл.68, ал.1, т.1 от ЗУБ по подадената молба е образувано ускорено производство.

Видно от протокол за проведено интервю рег. № УП - 6323 от 14.09.2020 г., търсещият закрила е заявил, че напуснал нелегално А. няколко месеца преди датата на интервюто, като минал последователно през И., Турция, Гърция и след това Република България. На 20.07.2020г. нелегално от Гърция влязъл в България с помощта на трафикант. След като влязъл в България трафикантът ги настанил в едно превозно средство, след това ги настанил в една къща полуразрушена, след три дни полицията ги задържала и ги отвела в лагер от затворен тип. Напуснал А., защото талибаните искали да се присъедини към тях. НЕ се оплакал на властите. Случило се няколко месеца преди да напусне страната на. Не се е опитвал да се премести да живее на друго място, защото няма финансовата възможност за това. Взел пари назаем от вуйчо си и трябвало да му ги връща. Освен това в А. нямало работа, занимавал се със земеделие, но парите му не стигали. Не е бил обект на преследване от страна на държавата или други структури, на основание раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност. В хода на интервюто е споделил, че целта на пътуването му била Франция, вуйчо му му казал да замине за там и да си намери работа, за да му върне парите. На въпрос би ли се върнал в държавата на произход, отговаря, че не, защото там няма работа. Подал е в България молба за закрила, защото тук го хванали и му взели отпечатъци. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие, не е бил арестуван или осъждан и не е политически ангажиран, нито с радикална въоръжена група, не е имал проблеми с религията, която изповядва, не е имал проблеми от страна на властите или други структури, заради етническата си принадлежност.

С оспореното в настоящото производство решение № УПВР-149/24.09.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, е отхвърлена молбата за международна закрила на Н. Х., на основание чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Интервюиращият орган е приел, че молбата е явно неоснователна, тъй като чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на ЗУБ. Изложени са мотиви, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., като посочената от молителя причина за напускане на страната му по произход не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив. Според собствения му разказ, той лично никога не е бил заплашван пряко, нито пък е бил насилван или изтезаван. Молителят не твърди спрямо него да са предприети никакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. ИО се позовава на това, че в хода на административното производство не се установили факти, които да обуславят необходимостта от

предоставяне на бежански статут на афганистанския гражданин. Изложените мотиви не били правнозначими за търсената защита и не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ. Дори и да се приемело за достоверно, че талибаните са искали да се присъедини към тях, той е останал необезпокоявано още няколко месеца в А., без да е заплашван или да е имал някакви проблеми от страна на самите талибани. Освен това е имал възможност да осъществи вътрешно разследване (например в [населено място]), но не го е сторил, тъй като бил финансово затруднен. За сметка на това е намерил средства да осъществи нелегалното си пътуване към Европа. Изложени са мотиви, че чужденецът не е бил принуден да напусне държавата си по произход по причини, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, като чужденецът не е заявил спрямо него да са били осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова.

ИО е приел, че за Н. Х. липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут – твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция не прави, а и установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, от което следва изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Прието е, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността му в случай на въоръжен конфликт, спрямо него не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Извършена е преценка на актуалната обстановка в А. въз основа на справка с вх. № МД - 423/07.08.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, като не са установени да са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17.02.2009г. по дело С-465/07. Интервюиращият орган е посочил, че от цитираната справка е видно, че на 29 февруари 2020 г. в Доха САЩ и талибаните подписват споразумение за установяване на мир в А., след повече от 18 години конфликт. Основните моменти, посочени в споразумението от Доха, включват гаранции от страна на талибаните за непредставяне на защита на групи, като Ал К., които представляват заплахата за САЩ и техните съюзници; гаранции от САЩ и техните съюзници в НАТО за изтегляне от А.; въпросът за прекратяването на огъня и вътрешноафганистанските преговори.” Въз основа на посочената справка интервюиращият орган е посочил, че не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, въпреки че положението в някои части на страната е оценено като несигурно и напрегнато, тъй като властите полагат необходимите усилия, за да се справят със съществуващите проблеми. Формиран е извод, че за Н. Х. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за закрила и в тази част е намерено за неоснователно. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е

процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от Л. Д., определен за интервюиращ орган със заповед № РД 05-121/14.02.2018 г. /л.29/ на председателя на ДАБ – МС - компетентен орган съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗУБ. Решението е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Решението е издадено след проведена ускорена процедура на основание и в срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, според който, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1, в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, съответно по чл. 9, ал. 1, б и 8, и чужденецът: 1. се позовава на основания извън предмета на този закон; 2. не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Липсват доказателства или заявени от чужденеца твърдения за физическо насилие или друг вид преследване, както от официалните власти, така и от други неправителствени организации или групировки. Изрично оспорващият е заявил, че не е бил арестуван, съден или осъждан. В случая не са налице данни, а и не се твърди да са тежко засегнати основните права на чужденеца в държавата му по произход. Заявеното от кандидата, че талибаните са искали да се присъедини към тях, при липсата на данни за осъществено спрямо него преследване във връзка с това, водят до извода, че така наведеното обстоятелство не обосновава закрила по ЗУБ, не е свързано с никакви сериозни последици за жалбоподателя и риск за него. Водещо е по скоро желанието му да достигне определена страна в Европа, където да намери работа, да спечели пари. Поради това посочените факти и обстоятелства в бежанската история сочат, че Н. Х. е по скоро икономически мигрант и причините да напусне страната си по произход се основават на желанието му за по-добър живот във Франция, а не на осъществено спрямо него преследване по смисъла на ЗУБ.

Посочените от Н. Х. причини за желанието му да получи закрила не са сред основанията, обосноваващи и предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не твърди мотивирано наличието на проблеми с властите в А. и/или да са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. При проведеното интервю чужденецът не е заявил, каквито и да е данни за осъществено спрямо него насилие в А..

Въз основа на информацията, съдържаща се в приложената по делото справка № № МД - 423/07.08.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, се установява, че ситуацията в А. е несигурна и нестабилна, налице са данни за

продължаващи нарушения на основни човешки права и свободи. Правителството, в сътрудничество с международни хуманитарни организации и ВКБООН, полага усилия за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанци, завръщащите се бежанци и други уязвими лица. Налице е сключено с талибаните споразумение за установяване на мир в страната и са поети ангажменти за международна подкрепа за сигурността в А.. От изложеното в посочената справка не се установява насилието в страната по произход да е достигнало изключителна степен към датата на издаване на оспореното решение, а и жалбоподателят не е представил доказателства и не твърди, че е бил лично засегнат с оглед специфични за него лични обстоятелства и предвид обстановката в родината му. Липсват данни за безогледно насилие, което да налага предоставяне на статут на чужденец, независимо от липсата на доказателства за лично засягане.

С оглед гореизложеното, като е приел, че молбата за закрила на Н. Х. е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ и поради липсата на условията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила, административният орган е постановил правилно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, I отделение, б състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х., гражданин на А., срещу Решение № УПВР - 149/24.09.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: